



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1591/2025
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Михајловић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Бојана Спасић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1960/23 од 03.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1960/23 од 03.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3832/18 од 18.10.2022. године, у ставу 1. изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде угледа и части исплати новчани износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.10.2022. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. У ставу 2. обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 123.700,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 1960/23 од 03.04.2024. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.10.2022. године, до коначне исплате, док је одбијен вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа овом пресудом до досуђеног износа из првостепене пресуде од 100.000,00 динара. Преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу 2. изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 82.200,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је изјавила благовремену ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-др. закон), Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужиље није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Тужиља није предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић